

turligt til at tænke paa Molboerne, og efter de Betragtninger, som det ærede Medlem nu anstillede, har det ikke kunnet undgaas, at Molboerne bestandig have været i min Tanke, for mere molboagtige Betragtninger end de, som det ærede Medlem sidst anstillede, kan jeg ikke vel tænke mig.

Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem ikke kan læse Meningen ud af en aftrykt mundtlig Ytring, som er en Smule afsnubbet, saaledes som en mundtlig Ytring let kan blive, især naar man har talt længe. Og det forekommer mig, at selv saa afsnubbet, som den Ytring var, som det ærede Medlem rev ud af sin Sammenhæng og citerede, var det let at forstaa Tanken, som laa til Grund for den, nemlig den, at naar en Administrationschef ønskede at faa nogle i Forhold til Budgettets Størrelse smaa Lønforhøjelser, laa det nær for ham at bestræbe sig for at skaffe tilsvarende Beparelser andetsteds, naar han vidste, at der her i Rigsdagen var et Ønske om, at Militærudgifterne ikke skulde stige. Hvis det ikke havde været det ærede Medlem mere magtpaaliggende at slaa sig til Ridder ved at citere en af sin Sammenhæng udreven, noget afsnubbet, mundtlig Bemærkning, end at forhandle om Sagerne, idet man bestræber sig for at forstaa hinanden saa godt som muligt, vilde det ærede Medlem kunne have sparet sig de Bemærkninger, han fremsatte angaaende dette.

Det viser sig, at efter at vi nu i flere Aar have forhandlet her paa Rigsdagen angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Militærudgifterne maa stige eller ikke, har det ærede Medlem, som sidst talte, ikke forstaaet et eneste Ord af det alt sammen. Der er aldeles ikke Tale om, at vi fra Venstres Side med større Glæde kunne se Militærudgifternes Stigen, naar det sker ved særlige Love, end naar det sker paa Finansloven. Det, vi have fastholdt, var, at naar der kom særlige Love, som man fra alle Sider i Tinget ansaa det for rigtig at give, kunde disse med nødvendig Konsekvens medføre Stigning paa de militære Budgetter, disse Konsekvenser maatte vi, tvungne af Nødvendigheden, tage. Men selvfølgelig vare vi lige saa frit stillede overfor disse særlige Love som overfor Bevillinger paa selve Finansloven, der medførte Stigning af de militære Udgifter. Det maatte i hvert enkelt Tilfælde bero paa en selvstændig Overvejelse, om man kunde finde det rigtigt at gaa med til de

Bevillinger, som krævedes, selv om Følgen deraf blev en Stigen i de militære Udgifter.

Med Hensyn til Underofficerernes Lønninger og Forsøgsforplejningen samt nogle ganske smaa og uvæsentlige Ting, som ere komne til, har man i dette og ogsaa i det andet Ting skønnet, at det vilde være rigtigt at vedtage disse Love, uagtet man vidste, at de vilde medføre en Stigning af Militærudgifterne. Men det er altid et Spørgsmaal, hvor vidt man skal gaa i den Retning. Nu mener i hvert Fald jeg, at vi ere komne saa langt, som vi burde komme, og at man ikke bør gaa videre. Alle Venstres Medlemmer af Finansudvalget have stillet sig paa det Standpunkt — ogsaa i Kraft af en politisk Overvejelse, idet Venstre har været Genstand for stærke Angreb især fra Socialdemokratiet —, at nu burde man kræve en tilsvarende Nedgang paa andre Punkter for at gaa med til disse Lønforhøjelser, og det har været vort Haab og Forventning, at man fra vedkommende Ministers Side skulde kunne finde saadanne smaa tilsvarende Beparelser, for at vi kunde gennemføre disse Lønforhøjelser. Hvordan det vil gaa ved Finanslovens 3die Behandling, er det altid noget usikkert at udtale sig om ved Finanslovens 2den Behandling, men især under de Forhold, som foreligge i politisk Henseende i Øjeblikket, er det jo meget vanskeligt at spaa, hvordan man fra Flerpartiets Side her i Tinget vil være sindet til Finanslovens 3die Behandling. Derom kan jeg intet bestemt sige.

Bluhme: Angaaende det af mig udenfor Betænkningen stillede Ændringsforslag til § 23 II. B. e. vil jeg ikke paastaa, at det var synderlig opmuntrende Ord, der faldt fra den højtærede Ministers Side. Den højtærede Minister henviste til Landbrugsministeren, og det er jo muligt, at Forslaget henhører til dennes Budget, men naar den ærede Minister udtalte, at Fyrvæsenet havde væsentlig med Sejladsen at gøre og mindre med Fiskeriet, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at Fiskeriet netop nu er i Færd med at udvikle sig saa stærkt ved Hjælp af større søgaaende Fartøjer, at det kommer ind under Sejladsforhold og derfor nu maa stille visse Fordringer med Hensyn til de Farvandes Belysning, som Fiskerne skulle passere.

Om hvorvidt Hjerting-Fiskeriet har tilstrækkelig Betydning, kan der naturligvis være Spørgsmaal, men jeg tror, at der begaas stor Uret mod dette Fiskerleje,